

Gerard van Gemert

Aartsrivaal

δ

1. Slecht nieuws

‘Hoe laat is papa thuis?’

Daan schoof onrustig heen en weer op zijn stoel.

Mama legde het kleed op de tafel

en zette er daarna de waxinelichtjes op.

‘Hij zal zo wel komen.’

Daan, zijn zusje Annemarijn

en mama hadden net gegeten.

Papa was nog op de club.

‘Ik hoop wel dat hij voor het voetballen thuis is.’

Daan vond het altijd supergezellig

om op zondagavond met papa

naar de samenvattingen te kijken.

Net als vandaag zorgden ze ervoor

dat ze de uitslagen niet wisten.

Dat maakte het nog spannender.

‘Dat zal vast wel.’ Mama keek op haar horloge.

‘Ik begrijp ook niet waar hij blijft.’

‘Anders komt hij toch altijd meteen

na de wedstrijd van het eerste naar huis?’

Daan had van mama begrepen

dat er iets aan de hand was bij vv Almia,

de club waar Daan voetbalde.

Mama liep naar de keuken en kwam weer terug.

‘Ik weet ook niet wat er is.

Het zal wel belangrijk zijn.’

‘Als hij maar op tijd is voor de samenvattingen.’

Daan ging zuchtend op de bank zitten.

Samen met zijn vader volgde hij hun favoriete club

fc Aetsveld op de voet.

‘Ik hoop wel dat fc Aetsveld gewonnen heeft.’

‘Dat hoop ik ook,’ reageerde mama.

Daan vroeg zich af of zij de uitslag al wist.
Waarschijnlijk niet, want mama vond voetbal
niet zo leuk dat ze alle wedstrijden volgde.
Zou hij stiekem op het internet
naar de uitslagen kijken? Dat zou de samenvattingen
een stuk minder spannend maken.
Maar hij was zo benieuwd
of zijn favoriete club gewonnen had.
'Hé, daar is papa.' Annemarijn,
die aan tafel zat te kleuren, sprong van haar stoel.
'Papa!' Ze rende naar de achterdeur.
Daan keek door het raam.
Papa zette zijn fiets in de schuur.
Aan zijn gezicht was te zien dat hij niet vrolijk was.
Zou het eerste verloren hebben? Misschien wel,
maar daar zou hij niet chagrijnig van worden.
Die verloren namelijk wel vaker.
Annemarijn kwam weer teruglopen nadat ze papa met
een dikke knuffel had begroet. Daan stond op.
'Nee, het is echt te gek voor woorden,'
hoorde hij papa zeggen.
'Wie had dat ooit achter die man gezocht?'
De toon in papa's stem voorspelde niet veel goeds.
Zo te horen was het goed mis.
Daan besloot weer te gaan zitten
en zette de televisie aan.
De uitzending zou zo beginnen.
'Hé Daan.' Papa kwam de kamer in.
'Hoi pap.' Daan keek papa onderzoekend aan.
Zijn vader keek bezorgd.
'De samenvattingen beginnen zo.
Weet jij al hoeveel fc Aetsveld gespeeld heeft?'
Papa schudde zijn hoofd.

‘Nee, niets van meegekregen.’
Hij ging naast Daan zitten
en legde zijn hand op Daans been.
‘Mooi, dan kunnen we lekker samen kijken.’
Daan schoof een stukje dichters naar papa toe.
‘Misschien heeft Hidde wel gescoord.’
‘Dat zou mooi zijn.’
Maar Daan hoorde aan de toon van papa’s stem
dat hij er met zijn hoofd niet bij was.
Zou hij vragen wat er aan de hand was?
Of zou hij dan als antwoord krijgen
dat hij daar nog te klein voor was?
‘Eigenlijk ongelooflijk dat Hidde nu een van de beste
spelers van de eredivisie is
en dat hij mij getraind heeft.’
Papa haalde diep adem.
‘Ja, en helemaal dat hij bij vv Almia gevoetbald
heeft.’ Het leek wel of het Daan gelukt was
om papa uit zijn gedachten te krijgen.
‘Dat betekent dat iedere speler van vv Almia bij
een profclub terecht kan komen,’ zei Daan.
‘Ik ook dus.’
Papa kneep zijn lippen op elkaar.
‘Ik moet je iets vertellen, Daan.’
Daan voelde zenuwen in zijn buik kriebelen.
Het klonk heel serieus.
‘Er is een grote kans dat vv Almia
binnenkort niet meer bestaat.’
Daan dacht dat hij het niet goed hoorde.
‘Niet meer bestaat?’ herhaalde hij.
Dat kan toch helemaal niet, dacht hij erachteraan.
Een club als vv Almia
kon toch niet zomaar verdwijnen?

Ze hadden vier voetbalvelden,
een grote kantine en heel veel elftallen,
zowel bij de senioren als bij de junioren.
'Een van de bestuursleden
heeft al het geld van de club kwijtgemaakt.
En nu kan vv Almia niets meer betalen.
En als je niets meer kunt betalen,
kun je ook niet meer bestaan.'
Papa legde zijn arm om Daans schouder.
'Waar moet ik dan voetballen?'
Daan hoopte dat papa zou zeggen
dat het een grap was. Maar papa's gezicht
en de manier waarop hij praatte,
vertelden Daan dat die kans klein was.
'Er is maar één andere club in Almen.'
Papa zei het alsof het iets heel ergs was.
Daan ging rechtop zitten.
'Wat? Moet ik dan bij Almse Boys gaan voetballen?'
Hij keek papa aan.
'Nooit van mijn leven.'
'Dan kun je helemaal niet meer voetballen.'
Daan ging staan.
'Pap, dat is de aartsrivaal.'
'Alleen als jij tienduizend euro
in je spaarpot hebt zitten,
kun je vv Almia nog redden,' zei papa.
'Zo veel geld?' vroeg Daan.
Papa zapte naar het juiste kanaal.
'Als de club niet binnen een week tienduizend euro
kan betalen, is hij failliet. En dan mogen er geen
wedstrijden meer gespeeld worden.'
'Tienduizend euro?' mompelde Daan.
En anders nooit meer voetballen

in dat mooie rood-gele shirt, dacht hij erachteraan. Dat kon toch helemaal niet! Hij zou nooit, maar dan ook nooit, het shirt van Almse Boys dragen. Dan ging hij wel op turnen of zo.

‘Het begint.’ Papa knikte naar het scherm.

Daan keek, maar hij had eigenlijk helemaal geen zin meer om naar de samenvattingen te kijken.

2. Ruzie met Remy

‘Wat was Hidde weer goed, hè?’

Remy rommelde aan de sluiting van zijn rugzak.

‘En dat laatste doelpunt was echt prachtig.’

Daan knikte.

‘Zeker,’ antwoordde hij kortaf.

Hij had wel gekeken en was ergens vanbinnen

blij vanwege de overwinning van fc Aetsveld.

Maar het nieuws over vv Almia lag als een schaduw

over de vreugde heen. Alsof er een donkere wolk

boven zijn hoofd hing. Daan had er vanochtend

bij het ontbijt nog steeds last van.

‘Ben je met het verkeerde been uit bed gestapt?’

Remy keek Daan onderzoekend aan.

Zoals iedere ochtend liepen de twee vrienden

naar school. En zoals altijd ging het op maandag

alleen maar over voetbal. Daan deed verslag

van zijn wedstrijd met vv Almia

en Remy praatte over zijn wedstrijd bij Almse Boys.

En het ging natuurlijk over hun beider grote liefde:

fc Aetsveld.

Daan schudde zijn hoofd.

‘Mijn vader vertelde gisteren dat er een kans is

dat vv Almia binnenkort niet meer bestaat.’

‘Wat?!’ Remy bleef staan.

‘Dat is een grap, zeker?’

Daan schudde zijn hoofd.

‘Was dat maar waar.’ En hij vertelde het verhaal

dat zijn vader gisteravond had verteld.

‘Jemig.’ Remy krabde op zijn achterhoofd.

‘Dat is ook wat.’

Langzaam liepen ze verder richting school.

‘Dan worden alle Almianen lid van Almse Boys.
Drukke bedoening.’
‘Helemaal niet.’
Daan reageerde feller dan hij van plan was.
‘Als ik niet bij Almia kan voetballen,
dan voetbal ik liever helemaal niet.
Beter dat dan dat ik lid van Almse Boys word.’
Remy schoot in de lach.
‘Dat meen je toch zeker niet?’
‘Echt wel.’ Daan ging van boosheid harder lopen.
‘Weet je wat?’ zei hij.
‘Ik ga gewoon zo veel geld verdienen
dat ik de club kan redden.’
‘Hoe dan?’ vroeg Remy.
‘Tienduizend euro heb je niet zomaar bij elkaar.’
Daan moest even nadenken.
‘Dan moet je wel heel veel kranten bezorgen.’
Remy grinnikte. Hij wist ook wel
dat ze nog helemaal geen krantenwijk mochten lopen.
Maar hij wist geen andere manier waarmee je op jonge
leeftijd geld kon verdienen.
Zijn oudere broer liep namelijk een krantenwijk.
‘Ik ga gewoon een actie opzetten.’
Daan dacht verder na.
‘Misschien kan ik oude spullen verkopen.
Of bij winkels langsgaan om dingetjes te verkopen.’
Remy liep als eerste het schoolplein op.
‘Nou, dan wens ik je veel succes.
Dat gaat natuurlijk nooit tienduizend euro opleveren.’
Daan haalde zijn schouders op.
‘Nou en? Als je het niet probeert, lukt het nooit.’
Remy rende naar de plek waar banken
op het schoolplein stonden.

Daar voetbalden ze altijd met een tennisbal.
Andere jongens uit andere klassen waren al bezig.

‘Bij wie ben ik?’

‘Bij hen.’ Duncan, een jongen uit groep acht
die ook bij vv Almia speelde,
wees naar de overkant van het veld.

‘En dan is Daan bij ons.’

Hij had zijn voet op het kleine balletje.
Toen Daan en Remy hun jas hadden uitgedaan,
rolde hij de bal onder zijn voet vandaan
en gingen ze verder.

Daan kon goed overweg met een tennisbal.
Door zijn goede techniek kon hij hem bijna behandelen
alsof het een grote bal was. Meteen bij
zijn eerste balcontact passeerde hij twee
tegenstanders en speelde de bal voor het doel af.
Hierdoor kon Duncan de bal onder de bank,
die als doel diende, door spelen.

‘Zo, dat gaat lekker. Kief is in vorm, jongens.’
Duncan sloeg Daan op zijn schouder.

